siis ütles tema wesise silmaga: „Imelikud on Jõssanda armo teed, kus peal tema meile juba siin elus niisugust rõemo walmistab. Mina saan kahewõrra palka: esimene oli rõõm inimeste peastmise üle, ja nüüd kingitakse mulle weel raha peale kaupa, misga elopäiwi mureta wõin õhtule ajada.

Üks tänolik wõlgnik.

Mõne nädala eest sai üks auuwäärt wana kiriko õppetaja Prantsuse maal posti pealt ühe pakikese, mis San Wrantsisko-linnast Kalewornia maalt temale oli saadetud. Suurem ulk kalendri lugejatest ehk kuuleb siin esimest korda Kalewornia maa nime, mis wiimsel aeal wäga kuulsaks on saannd, ja kellest ses ramatus: „Ma-ilm ja mõnda, mis seal sees leida ou," neljandamas andes, 128 lehe külle peal lühidelt nimetati. Aga ruttame jutule tagasi.

Kiriko õppetaja pani wäga imeks, kes temale nii kaugelt pakikest posti peale oli pannud, kus temal ei kedagi sugulasi, sõbra ega tuttawat teadawalt ei olnud. Pakki wedamise ind oli alles maksmata, sellepärast seda õppetaja käest taganõueti. Kui ind tasotud oli ja wanakene ika weel mõistmata juhtumise üle kahe wahel seisis, edasi tagasi mõtteldes, wõttis ta wiimaks noa kätte ja akas

pakki lahti arotama, mis kindlast tugewa riide sisse oli õmeldud. Riide seest tuli üks weikene kastikene nähtawale. Kes jõuab kiriko õppetaja imekspanemist ülestunnistada, tui kastikest lahti tehes ühe suure tombu selget kulda kastis leidis! Kulla tombu juures leidis tema sädelikese, kuhu peale nõnda oli kirjutatud: „Nõder ülesnäitmine igawesest tänoandmise kombest. 1848 aasta 28ma Leikuse kuu pääwa mälestuseks. Karl S. endine wäepealik 30mas rügementis, praegone kullakaewaja Kalewornia maal." Pikemalt ei seisnud midagi kirjas.

Aga 28mal Leikuse kuu pääwal 1848 oli alamal räägitaw juhtumine sündinud: Wana kiriko õppetaja oli õhtul ilja ühe raske aige juurest koeo poole minemas, kui lagedal wäljal üks wäepealik temal kogemata wasto tuli. Pealiko silmnägo näitas kahwatanud ja kohkunud, tema ei usaldanud õppetaja wasto silmi ülestõsta, waid ruttas otsekohe jõe poole, mis teest ehk wersta kauguse jooksis. Kiriko õppetaja küsis lahke sõnaga, mis raske koorem noore mehe südant piinamas, aga pealik ei annud wastust, waid rohked silmapisarad jooksid temal palgeid mööda maha; ja tahtis mees wiibimata jõe poole edasi minna. Õppetaja wõttis tema käest kinni ja ütles tõsise sõnaga: „Noor inimene! teie olete Jumala teelt eksinud ja kuri nõuu elab teil südames. Kannatage natuke aega, enne kui midagi ettewõttate, mis teile ehk aealikust kitsikust peastes igawest õnnetust sünnitab. Pealik